YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

16 päivänä heinäkuuta 2009 *

Asiassa C-128/08,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka tribunal de première instance de Liège (Belgia) on esittänyt 20.3.2008 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 28.3.2008, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Jacques Damseaux

vastaan

Belgian valtio,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit M. Ilešič, A. Borg Barthet, E. Levits (esittelevä tuomari) ja J.-J. Kasel,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

julkisasiamies: P. Mengozzi,
kirjaaja: hallintovirkamies R. Şereş,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 5.2.2009 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Damseaux, edustajanaan avocat E. Traversa,

– Belgian hallitus, asiamiehenään J.-C. Halleux,

– Saksan hallitus, asiamiehinään M. Lumma ja C. Blaschke,

– Ranskan hallitus, asiamiehinään G. de Bergues ja J.-C. Gracia,

– Italian hallitus, asiamiehenään I. Bruni, avustajanaan avvocato dello Stato P. Gentili,

– Alankomaiden hallitus, asiamiehinään M. Noort, C. Wissels ja Y. de Vries,

– Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehinään L. Seeboruth ja S. Ford,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään R. Lyal ja J.-P. Keppenne,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyynnössä on kyse EY 56 ja EY 293 artiklan tulkinnasta.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Damseaux ja Belgian verohallinto ja joka koskee sellaisten osinkojen verotusta Belgiassa, jotka Damseaux on saanut Ranskaan sijoittautuneelta yhtiöltä ja joita on jo verotettu Ranskassa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Ranskan ja Belgian välisen kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi ja molemminpuolista hallinnollista ja oikeudellista avunantoa tuloverojen alalla koskevien sääntöjen vahvistamiseksi 10.3.1964 tehdyn sopimuksen, sellaisena kuin se on muutettuna Brysselissä 8.2.1999 allekirjoitetulla täydennyksellä (jäljempänä Ranskan ja Belgian välinen verosopimus), 15 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Sopimusvaltiosta peräisin olevia osinkoja, jotka maksetaan toisessa sopimusvaltiossa asuvalle, verotetaan tässä toisessa valtiossa.

2. Jollei 3 kappaleen määräyksistä muuta johdu, osingoista voidaan kuitenkin verottaa sopimusvaltiossa, jossa osingot maksava yhtiö asuu, tämän valtion lainsäädännön mukaisesti, mutta vero ei saa olla suurempi kuin:

– –

b) 15 prosenttia osinkojen bruttomäärästä – –

Tämä kohta ei vaikuta yhtiön verottamiseen siitä voitosta, josta osingot maksetaan.

– –

4. Belgiassa asuva henkilö, joka saa Ranskassa asuvalta yhtiöltä osinkoja ja jolla ei ole oikeutta 3 kappaleen mukaiseen maksuun, voi pyytää, että yhtiön Ranskassa maksama osinkoihin liittyvä vero palautetaan hänelle. Ranska voi pidättää palautettavista rahasummista tämän artiklan 2 kappaleessa tarkoitetun lähdeveron sen verokannan mukaisesti, jota sovellettaisiin niihin osinkoihin, joita kyseinen palautus koskee.

– –.”

4 Ranskan ja Belgian välisen verosopimuksen 19 artiklan A kappaleessa määrätään seuraavaa:

”Kaksinkertainen verotus vältetään seuraavalla tavalla:

A. Belgia

1. Kun Belgiassa asuva yhtiöverovelvollinen yhtiö saa pääomatuloja ja -tuottoja, joihin sovelletaan 15 artiklan 2, 3 ja 4 kappaleessa määriteltyä menettelyä ja joista on peritty Ranskassa lähdevero, nämä tulot ja tuotot on vapautettu yhtiöverosta ja voitonjakoverosta Belgian lainsäädännössä asetetuilla edellytyksillä, kun niiden Ranskassa pidätetyn veron jälkeisestä nettomäärästä toimitetaan yleisen verokannan mukainen irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävä pidätys.

Kun edellisessä alakohdassa tarkoitetuista tuloista ja tuotoista, joita muut Belgiassa asuvat saavat – – on peritty Ranskassa lähdevero, Belgiassa

maksettavasta verosta, joka kannetaan Ranskassa pidätetyn lähdeveron jälkeisestä näiden tulojen ja tuottojen nettomäärästä, vähennetään yhtäältä yleisellä verokannalla irtaimen omaisuuden tuotosta tehty pidätys ja toisaalta kiinteämääräinen ulkomaisen veron osuus, joka on vähennettävissä Belgian lainsäädännössä asetetuilla edellytyksillä ja joka ei saa olla vähemmän kuin 15 prosenttia tästä nettomäärästä.

Belgiassa asuva luonnollinen henkilö, jonka saamiin osinkoihin sovelletaan 15 artiklan 2 ja 3 kappaleessa määriteltyä menettelyä, voi pyytää, ettei niiden osalta Belgiasta maksettavasta verosta vähennetä edellä mainittua kiinteämääräistä ulkomaisen veron osuutta vaan että siitä vähennetään yhtiöveron hyvitys sen määrän ja menettelyn mukaisesti, josta Belgian lainsäädännössä on säädetty Belgiassa asuvien yhtiöiden maksamien osinkojen osalta, edellyttäen kuitenkin, että tätä koskeva pyyntö on esitetty kirjallisesti vuosittaisen veroilmoituksen jättämistä koskevassa määräajassa.

– –”

5 Kuninkaan asetuksella, joka annettiin 10.4.1992, kodifioidun ja 12.6.1992 annetulla lailla vahvistetun tuloverolain (code des impôts sur les revenus; supplément au Moniteur belge 30.7.1992; jäljempänä vuoden 1992 CIR) 171 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Lain 130–168 §:stä poiketen verotetaan erikseen, paitsi jos näin laskettu vero yhteenlaskettuna muiden tuloverojen kanssa ylittää sen, mitä näiden pykälien soveltamisesta kokonaistuloihin seuraisi

– –

2 a: 15 prosentin verokannan mukaan

– –

b) 269 §:n 2 momentin 2 kohdassa, 3 momentissa ja 11 momentissa tarkoitettuja osinkoja.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

6 Belgiassa asuva Damseaux sai vuosina 2005–2007 osinkoja Total-nimiseltä osakeyhtiöltä, jonka kotipaikka on Ranskassa ja josta hän omisti 5 463 osaketta.

7 Näistä osingoista kannettiin ensin Ranskassa 25 prosentin lähdevero. Ranskan ja Belgian välisen verosopimuksen 15 artiklan 2 kappaleen mukaisesti Damseaux sai pyytää osaa tästä lähdeverosta palautettavaksi, ja näin näistä osingoista pidätettiin Ranskassa vain 15 prosenttia.

8 Edellä mainitun verotuksen jälkeen jäljelle jääneestä määrästä perittiin Belgiassa irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävä 15 prosentin pidätys.

9 Koska Damseaux katsoi, että hänen Ranskasta peräisin olevia osinkojaan verotettiin ankarammin kuin belgialaisia osinkoja ja että Belgian kuningaskunnan olisi – siitä syystä, että se on suostunut siihen, että Ranskan tasavalta pidättää lähdeveron – hänen

mukaansa tullut asuinvaltiona sallia ranskalaisen veron vähentäminen irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävästä belgialaisesta pidätyksestä tai luopua tästä pidätyksestä kaksinkertaisen verotuksen poistamiseksi, hän vaati Belgian verohallinnon hänen saamiensa osinkojen osalta tekemiä verotuspäätöksiä oikaistaviksi.

10 Belgian verohallinnon hylättyä edellä mainitut oikaisuvaatimukset sillä perusteella, että Ranskan ja Belgian välisen verosopimuksen 15 artiklassa määrätään osinkojen verotuksesta sekä Ranskassa että Belgiassa, Damseaux saattoi asian tribunal de première instance de Liègen käsiteltäväksi.

11 Mainittu tuomioistuin katsoo, että Belgiassa asuviin henkilöihin sovelletaan erilaista verojärjestelmää sen mukaan, saavatko he osinkoja Belgiaan sijoittautuneelta yhtiöltä vai johonkin muuhun jäsenvaltioon sijoittautuneelta yhtiöltä, vaikka näiden henkilöiden tilanteet ovat objektiivisesti toisiinsa rinnastettavissa. Ulkomaisen yhtiön Belgiassa asuvalle henkilölle maksamiin osinkoihin kohdistuu nimittäin oikeudellinen kaksinkertainen kansainvälinen verotus, kun taas belgialaisen yhtiön Belgiassa asuvalle henkilölle maksamia osinkoja verotetaan vuoden 1992 CIR:n 171 §:n 2 a momentin b kohdan mukaisesti ainoastaan 15 prosentin verokannan mukaan, eikä niihin kohdistu kaksinkertaista verotusta.

12 Tribunal de première instance de Liège korostaa, että Ranskan ja Belgian välinen verosopimus ei ollut ennakkoratkaisupyynnön kohteena asiassa C-513/04, Kerckhaert ja Morres, 14.11.2006 annetussa tuomiossa (Kok., s. I-10967), ja toteaa sitten, että mainittu verosopimus on osa Belgian verolainsäädäntöä ja että sen on näin ollen oltava yhteisön oikeuden mukainen. Kyseinen tuomioistuin korostaa myös, että Belgian kuningaskunta ei ole toteuttanut mitään toimenpiteitä kyseessä oleviin osinkoihin kohdistuvan kaksinkertaisen verotuksen poistamiseksi.

13 Tässä tilanteessa tribunal de première instance de Liège on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [EY] 56 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä rajoitukselle, joka seuraa [Ranskan ja Belgian välisestä verosopimuksesta], jonka mukaan Ranskaan sijoittautuneiden yhtiöiden maksamia osinkoja verotetaan osittain kahteen kertaan, minkä seurauksena näitä osinkoja verotetaan ankarammin kuin Belgiaan sijoittautuneen yhtiön Belgiassa asuvalle osakkeenomistajalle jakamia osinkoja, joista toimitetaan ainoastaan irtaimen omaisuuden tuottoa koskeva pidätys?

2) Onko [EY] 293 artiklaa tulkittava siten, että [Belgian kuningaskunta] on syyllistynyt laiminlyöntiin, kun se ei ole neuvotellut [Ranskan tasavallan] kanssa uudesta tavasta, jolla Ranskaan sijoittautuneiden yhtiöiden jakamien osinkojen kaksinkertainen verotus voidaan poistaa?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

14 Ensimmäisellä kysymyksellään kansallinen tuomioistuin tiedustelee, onko EY 56 artikla esteenä kahdenväliselle verosopimukselle, jonka nojalla jäsenvaltioon sijoittautuneen yhtiön jossain toisessa jäsenvaltiossa asuvalle osakkeenomistajalle jakamia osinkoja voidaan verottaa molemmissa jäsenvaltioissa ilman, että jäsenvaltio, jossa osakkeenomistaja asuu, estää tästä aiheutuvan kaksinkertaisen verotuksen.

15 Esillä olevassa asiassa Ranskan ja Belgian välisen verosopimuksen 15 artiklan nojalla sopimusvaltiosta peräisin olevia osinkoja, jotka maksetaan toisessa sopimusvaltiossa asuvalle henkilölle, verotetaan tässä toisessa valtiossa, mutta niistä voidaan kantaa siinä

sopimusvaltiossa, johon osinkoja maksava yhtiö on sijoittautunut, vero, jonka määrä ei voi ylittää 15:tä prosenttia osinkojen bruttomäärästä.

16 Vaikka Ranskaan sijoittautuneen yhtiön Belgiassa asuvalle osakkeenomistajalle jakamia osinkoja voidaan verottaa edellä kuvatulla tavalla molemmissa jäsenvaltioissa, Ranskan ja Belgian välisestä verosopimuksesta ilmenee – kuten kansallinen tuomioistuinkin on todennut – että kyseisessä sopimuksessa on myös kaksinkertaisen verotuksen estämistä koskevia määräyksiä.

17 Mainitun verosopimuksen 19 artiklan A kappaleen 1 kohdan toisessa alakohdassa määrätään sellaisten osinkojen osalta, joita Belgiassa asuva osakkeenomistaja on saanut ja joista on peritty Ranskassa lähdevero, että Belgiassa maksettavasta verosta, joka kannetaan näiden osinkojen Ranskassa pidätetyn lähdeveron jälkeisestä nettomäärästä, vähennetään yhtäältä yleisellä verokannalla irtaimen omaisuuden tuotosta tehty pidätys ja toisaalta kiinteämääräinen ulkomaisen veron osuus, joka on vähennettävissä Belgian lainsäädännössä asetetuilla edellytyksillä ja joka ei saa olla vähemmän kuin 15 prosenttia tästä nettomäärästä. Saman artiklan A kappaleen 1 kohdan kolmannessa alakohdassa määrätään, että Belgiassa asuva luonnollinen henkilö, jonka saamiin osinkoihin sovelletaan 15 artiklan 2 ja 3 kappaleessa määriteltyä menettelyä, voi pyytää, ettei niiden osalta Belgiasta maksettavasta verosta vähennetä edellä mainittua kiinteämääräistä ulkomaisen veron osuutta vaan että siitä vähennetään yhtiöveron hyvitys sen määrän ja menettelyn mukaisesti, josta Belgian lainsäädännössä on säädetty Belgiaan sijoittautuneiden yhtiöiden maksamien osinkojen osalta, edellyttäen kuitenkin, että tätä koskeva pyyntö on esitetty kirjallisesti vuosittaisen veroilmoituksen jättämistä koskevassa määräajassa.

18 Ranskan hallitus väittää tältä osin, että koska Ranskan ja Belgian välisen verosopimuksen tarkoituksena ja vaikutuksena on kaksinkertaisen verotuksen poistaminen sellaisilta osingoilta, joita Ranskaan sijoittautunut yhtiö maksaa Belgiassa asuvalle osakkeenomistajalle, ensimmäiseen kysymykseen ei ole tarpeen vastata.

19 Pääasian kantaja katsoo myös, että jos Belgian kuningaskunta soveltaisi Ranskan ja Belgian välisen verosopimuksen 19 artiklan A kappaletta oikein, tällä estettäisiin Belgiassa asuvan osakkeenomistajan ranskalaisten osinkojen kaksinkertainen verotus. Kantaja toteaa, että Belgian kuningaskunta ei kuitenkaan sovella mainittua 19 artiklan A kappaletta, koska Belgian säännöstö ei enää sisällä menettelysäännöksiä kiinteämääräisen osuuden vähentämiseksi, millä rikotaan Ranskan ja Belgian välistä verosopimusta ja mikä tämän lisäksi on myös EY 56 artiklassa kiellettyä syrjintää.

20 Yhteisöjen tuomioistuimen tehtävänä EY 234 artiklan nojalla vireille pannussa menettelyssä ei ole tulkita Ranskan ja Belgian välisen verosopimuksen 19 artiklan A kappaletta eikä määrittää siitä aiheutuvia velvoitteita, sillä tällaisen tulkinnan suorittaminen kuuluu kansallisille tuomioistuimille.

21 Mikäli kansallinen tuomioistuin katsoo tuon tulkinnan yhteydessä, että Ranskan ja Belgian välisen verosopimuksen 19 artiklan A kappaleeseen sisältyy Belgian kuningaskunnalla oleva velvoite estää kaksinkertainen verotus kiinteämääräisellä vähennyksellä vai veronhyvityksellä, kyseisen tuomioistuimen on myös tehtävä kansallisen oikeutensa mukaisesti johtopäätökset, joita mainitun 19 artiklan A kappaleen täytäntöönpanon laiminlyönnistä aiheutuu.

22 Oikeuskäytännöstä ilmenee, että yhteisöjen tuomioistuimella ei ole toimivaltaa EY 234 artiklan puitteissa todeta, onko sopimusvaltio mahdollisesti rikkonut jäsenvaltioiden tekemien sellaisten kahdenvälisten sopimusten määräyksiä, jotka on tarkoitettu poistamaan ne kielteiset vaikutukset, joita kansallisten verojärjestelmien rinnakkaisuudesta aiheutuu, tai lieventämään niitä (ks. vastaavasti asia C-298/05, Columbus Container Services, tuomio 6.12.2007, Kok., s. I-10451, 46 kohta). Yhteisöjen tuomioistuin ei voi myöskään tutkia kansallisen toimenpiteen ja pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn sopimuksen määräysten välistä suhdetta, koska tämä kysymys ei kuulu yhteisön oikeuden tulkinnan alaan (ks. vastaavasti asia C-141/99, AMID, tuomio 14.12.2000, Kok., s. I-11619, 18 kohta ja em. asia Columbus Container Services, tuomion 47 kohta).

23 Ensimmäisen kysymyksen muotoilusta ilmenee kuitenkin, että kansallinen tuomioistuin pitää perustana olettamaa siitä, että Ranskan ja Belgian välisessä verosopimuksessa jätetään ennalleen Ranskaan sijoittautuneen yhtiön Belgiassa asuvalle osakkeenomistajalle maksamiin osinkoihin kohdistuva oikeudellinen kaksinkertainen verotus. Tämä kysymys on näin ollen ymmärrettävä siten, että sillä pyritään selvittämään, onko EY 56 artikla esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kahdenväliselle verosopimukselle, jonka nojalla jäsenvaltioon sijoittautuneen yhtiön toisessa jäsenvaltiossa asuvalle osakkeenomistajalle jakamia osinkoja voidaan verottaa näissä molemmissa jäsenvaltioissa ja jossa ei määrätä, että sillä jäsenvaltiolla, jossa osakkeenomistaja asuu, on ehdoton velvollisuus estää tästä aiheutuva kaksinkertainen verotus.

24 Tältä osin on muistutettava, että vaikka välitön verotus kuuluu jäsenvaltioiden toimivaltaan, jäsenvaltioiden on tätä toimivaltaansa käyttäessään kuitenkin noudatettava yhteisön oikeutta (ks. mm. asia C-446/03, Marks & Spencer, tuomio 13.12.2005, Kok., s. I-10837, 29 kohta; asia C-196/04, Cadbury Schweppes ja Cadbury Schweppes Overseas, tuomio 12.9.2006, Kok., s. I-7995, 40 kohta; asia C-374/04, Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, tuomio 12.12.2006, Kok., s. I-11673, 36 kohta ja asia C-379/05, Amurta, tuomio 8.11.2007, Kok., s. I-9569, 16 kohta).

25 Kunkin jäsenvaltion asiana on järjestää voitonjakoa koskeva verotusjärjestelmänsä yhteisön oikeutta noudattaen ja määrittää veron laskentapohja ja verokanta, joita sovelletaan osinkoa saavaan osakkeenomistajaan (ks. mm. em. asia Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, tuomion 50 kohta; asia C-446/04, Test Claimants in the FII Group Litigation, tuomio 12.12.2006, Kok., s. I-11753, 47 kohta ja asia C-194/06, Orange European Smallcap Fund, tuomio 20.5.2008, Kok., s. I-3747, 30 kohta).

26 Tästä seuraa yhtäältä, että jäsenvaltioon sijoittautuneen yhtiön jossain toisessa jäsenvaltiossa asuvalle osakkeenomistajalle jakamiin osinkoihin voi kohdistua oikeudellinen kaksinkertainen verotus silloin, kun molemmat jäsenvaltiot päättävät käyttää verotusvaltaansa ja kantaa mainituista osingoista veron osakkeenomistajalta.

27 Toisaalta yhteisöjen tuomioistuin on jo katsonut, että haitat, joita saattaa aiheutua siitä, että eri jäsenvaltiot käyttävät samanaikaisesti verotusvaltaansa, eivät ole EY:n perustamissopimuksessa kiellettyjä rajoituksia, kunhan tämä verotusvallan käyttö ei ole syrjivää (ks. vastaavasti em. asia Kerckhaert ja Morres, tuomion 19, 20 ja 24 kohta ja em. asia Orange European Smallcap Fund, tuomion 41, 42 ja 47 kohta).

28 Vaikka kaksinkertaisen verotuksen poistaminen Euroopan yhteisössä on yksi perustamissopimuksessa mainituista tavoitteista, on kuitenkin todettava, että lukuun ottamatta kaksinkertaisen verotuksen poistamisesta etuyhteydessä keskenään olevien yritysten tulonoikaisun yhteydessä 23.7.1990 tehtyä yleissopimusta (EYVL L 225, s. 10) jäsenvaltiot eivät ole tältä osin tehneet EY 293 artiklan nojalla yhtään monenvälistä yleissopimusta (ks. asia C-336/96, Gilly, tuomio 12.5.1998, Kok., s. I-2793, 23 kohta).

29 Vastaavasti lukuun ottamatta eri jäsenvaltioissa sijaitseviin emo- ja tytäryhtiöihin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä 23.7.1990 annettua neuvoston direktiiviä 90/435/ETY (EYVL L 225, s. 6) ja säästöjen tuottamien korkotulojen verotuksesta 3.6.2003 annettua neuvoston direktiiviä 2003/48/EY (EUVL L 157, s. 38) yhteisön oikeudessa ei ole tähän päivään mennessä toteutettu yhtään yhtenäistämistä tai yhdenmukaistamista koskevaa toimenpidettä, jolla pyrittäisiin poistamaan kaksinkertainen verotus (ks. mm. em. asia Orange European Smallcap Fund, tuomion 32 kohta).

30 Yhteisön tason yhtenäistämis- tai yhdenmukaistamistoimien puuttuessa jäsenvaltioilla on edelleen toimivalta sopimuksin tai yksipuolisesti päättää verotusvaltansa jakoperusteista erityisesti kaksinkertaisen verotuksen poistamiseksi (em. asia Gilly, tuomion 24 ja 30 kohta; asia C-307/97, Saint-Gobain ZN, tuomio 21.9.1999, Kok., s. I-6161, 57 kohta; em. asia Amurta, tuomion 17 kohta ja em. asia Orange European Smallcap Fund, tuomion 32 kohta). Jäsenvaltioiden asiana on toteuttaa tarvittavat toimenpiteet kaksinkertaista verotusta koskevien tilanteiden estämiseksi käyttämällä esimerkiksi kansainvälisessä verokäytännössä noudatettuja perusteita (ks. em. asia Kerckhaert ja Morres, tuomion 23 kohta).

31 Kuten tämän tuomion 15 kohdassa on todettu, Ranskan tasavallan ja Belgian kuningaskunnan sopiman verotusvallan jakotavan johdosta esillä olevassa asiassa Ranskaan sijoittautuneen yhtiön Belgiassa asuvalle henkilölle jakamia osinkoja voidaan verottaa molemmissa näistä jäsenvaltioista.

32 Jos silloin, kun sekä jäsenvaltio, josta osingot maksetaan, että jäsenvaltio, jossa osakkeenomistaja asuu, voivat verottaa näitä osinkoja, katsottaisiin, että tämän kaksinkertaisen verotuksen estäminen on väistämättä sen jäsenvaltion tehtävänä, jossa osakkeenomistaja asuu, tämä merkitsisi sitä, että jäsenvaltiolle, josta osingot maksetaan, myönnettäisiin etuoikeus verottaa tämänkaltaisia tuloja.

33 Vaikka tällainen toimivaltojen jakotapa noudattaakin muun muassa kansainvälistä verokäytäntöä, sellaisena kuin se ilmenee Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestön (OECD) laatimasta tuloa ja varallisuutta koskevasta malliverosopimuksesta ja erityisesti sen 23 B artiklasta, on selvää, että yhteisön oikeudessa ei sen nykytilassa vahvisteta pääasian kaltaisen tilanteen osalta yleisiä perusteita toimivallan jakamiseksi jäsenvaltioiden välillä, kun on kyse kaksinkertaisen verotuksen poistamisesta yhteisössä (ks. em. asia Kerckhaert ja Morres, tuomion 22 kohta ja em. asia Columbus Container Services, tuomion 45 kohta).

34 Vaikka jäsenvaltio ei voi vedota kahdenväliseen sopimukseen välttyäkseen sille perustamissopimuksen nojalla kuuluvien velvollisuuksien noudattamiselta (ks. asia C-170/05, Denkavit Internationaal ja Denkavit France, tuomio 14.12.2006, Kok., s. I-11949, 53 kohta ja em. asia Amurta, tuomion 55 kohta), se seikka, että sekä jäsenvaltio, josta osingot maksetaan, että jäsenvaltio, jossa osakkeenomistaja asuu, voivat verottaa näitä osinkoja, ei näin ollen merkitse sitä, että viimeksi mainitulla jäsenvaltiolla on yhteisön oikeuden nojalla velvollisuus estää ne haitat, joita näiden kahden jäsenvaltion välillä tällä tavoin jaetun toimivallan käytöstä aiheutuu.

35 Tässä tilanteessa ja siltä osin kuin kansallisen tuomioistuimen esittämän ensimmäisen kysymyksen kohteena on ainoastaan Ranskan ja Belgian välinen verosopimus tähän kysymykseen on vastattava siten, että koska yhteisön oikeudessa ei sen nykytilassa vahvisteta pääasian kaltaisen tilanteen osalta yleisiä perusteita toimivallan jakamiseksi jäsenvaltioiden välillä, kun on kyse kaksinkertaisen verotuksen poistamisesta yhteisössä, EY 56 artikla ei ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kahdenväliselle verosopimukselle, jonka nojalla jäsenvaltioon sijoittautuneen yhtiön toisessa jäsenvaltiossa asuvalle osakkeenomistajalle jakamia osinkoja voidaan verottaa näissä molemmissa jäsenvaltioissa ja jossa ei määrätä, että sillä jäsenvaltiolla, jossa osakkeenomistaja asuu, on ehdoton velvollisuus estää tästä aiheutuva oikeudellinen kaksinkertainen verotus.

Toinen kysymys

36 Kun otetaan huomioon ensimmäiseen kysymykseen annettu vastaus, toiseen kysymykseen ei ole tarpeen vastata.

Oikeudenkäyntikulut

37 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Koska yhteisön oikeudessa ei sen nykytilassa vahvisteta pääasian kaltaisen tilanteen osalta yleisiä perusteita toimivallan jakamiseksi jäsenvaltioiden välillä, kun on kyse kaksinkertaisen verotuksen poistamisesta Euroopan yhteisössä, EY 56 artikla ei ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kahdenväliselle verosopimukselle, jonka nojalla jäsenvaltioon sijoittautuneen yhtiön toisessa jäsenvaltiossa asuvalle osakkeenomistajalle jakamia osinkoja voidaan verottaa näissä molemmissa jäsenvaltioissa ja jossa ei määrätä, että sillä jäsenvaltiolla, jossa osakkeenomistaja asuu, on ehdoton velvollisuus estää tästä aiheutuva oikeudellinen kaksinkertainen verotus.

Allekirjoitukset